

Scholengemeenschap in rouw ...

De dagen en de nachten waren nog vol van de zomer, van licht en warmte. Het leven verliep op zijn eigen stille vakantieritme, alles wat rustiger nog ... en dan plots de tijding dat iemand uit de eigen kring zo plots en onverwacht is weggevallen. Een reis in het buitenland wordt een echte laatste reis. In die vakantieperiode komt dat nog zoveel sterker over, want er is tijd om stil te staan, om te overwegen, om van niet-te-begrijpen tot aanvaarding te komen, en weer opnieuw altijd weer ... De gedachten en oprechte gevoelens van onze scholengemeenschap gaan uit naar de echtgenote, kinderen en ouders, naar collega's en vrienden.

Elk sterven verbindt ons nauwer met allen die met afscheid worden geconfronteerd, onverwacht of aangekondigd, altijd even pijnlijk ... naar allen die de reis van het leven nu met een lege plaats moeten gaan ... En toch willen wij stamelen, geloven, bidden: *Eens komt de grote zomer waarin zich 't hart verblijdt. God zal op aarde komen met groene eeuwigheid.*

*Namens onze scholengemeenschap,
Gunter Maes, voorzitter*

Walter De Malsche

3 juni 1956 - 11 augustus 2015

VLOT! campus VTI

In memoriam Walter De Malsche

3 juni 1956 - 11 augustus 2015

VLOT! Campus VTI

Op dinsdag 11 augustus overleed, geheel onverwacht, onze collega Walter De Malsche. Hij verbleef op dat moment met zijn echtgenote Carine en zijn twee dochters Evy en Lien in Londen.

Walter begon zijn carrière in het VTI op 19 november 1983 als leraar technische en praktische vakken in het tweede en derde jaar tso. Hij had op dat moment al zeven jaar ervaring als paswerker-monteur bij de Boelwerf in Temse. Gedrevenheid en passie toonde hij meteen in het vak *technisch tekenen*. Telkens stapte hij mee in de boot om met de nieuwste tekenprogramma's zoals *Robodraw*, *Robocad*, *Autocad* en *Inventor* te leren tekenen. Dat hij daarvoor 's avonds van Temse nog eens naar Lokeren moest komen, vond Walter helemaal niet erg. De kelk van het CNC-gebeuren liet hij aan zich voorbijgaan:

'Werkstukken moet je conventioneel draaien of frezen.' De CNC-machine was voor Walter de ideale kapstok voor zijn jas of hoed. Die hoed mocht overigens onder geen beding gekreukt raken en verdiende dus de duurste machine.

Walter was een begenadigd verteller. De *metalo's* zullen zijn verhalen tijdens de speeltijden in *de vuilen hoek* missen. Hij was principieel, streng en rechtvaardig. Na het tweede belteken op de speelplaats nog naar een mededeling van de directie luisteren: soms nam hij er even tijd voor, meestal niet, want ... *'Mijn leerlingen hebben recht op 50 minuten les.'* Zoveel discipline, zo gestructureerd en dat tot de laatste minuut van zijn laatste schooldag: de laatste les met dezelfde gedrevenheid en passie gegeven als was het de eerste.

Over thuis vertelde Walter niet veel, dat was privé, maar tussen de regels door begrepen we wel dat hij hield van de wandelingen met zijn echtgenote en dat hij ontzettend fier was op de schoolprestaties van zijn twee dochters.

De laatste twee schooljaren moest Walter voor zijn gezondheid op dieet en moest hij geregeld zijn bloedwaarden laten controleren. De manier waarop hij dat deed ... zo typisch Walter: stipt en zonder morren. Klagen stond niet in zijn woordenboek. Ondanks die ongemakken bleef hij fier en gedreven – alsof er niets aan de hand was – verder doen. En toch ... in het voorjaar 2012 laat hij weten dat hij liever niet meer deelneemt aan de infoavond in mei omwille van gezondheidsredenen. Hij schrijft: *'Op vaste uren eten, bloed prikken en insuline spuiten, is nu zeer belangrijk voor mij. Een volle lesdag is echt het maximum wat haalbaar is dit jaar. Het is een hele geruststelling te weten dat er op onze school zoveel bekwame(re) mensen zijn die mij moeiteloos zullen vervangen.'* Op 1 september 2014 ging Walter op ziekteverlof met de belofte dat hij zijn collega's geregeld in het VTI zou komen bezoeken.

Wij behouden met dankbaarheid zoveel mooie herinneringen aan Walter. Het laatste feestje met de collega's van de afdeling Mechanica wist hij bijzonder te waarderen. Op de vraag wat het met een mens doet om na 32 jaar leraarschap te stoppen, zei Walter: *'Over de grote dingen in het leven moet je niet teveel nadenken. Die moet je gewoon nemen en verdergaan.'*

Niet nadenken en verdergaan, is voor je collega's nu verdomd moeilijk. We missen je, Walter. Rust zacht!

